

Tilegnet min onkel Georg Mavredakis.
Tak for alt.

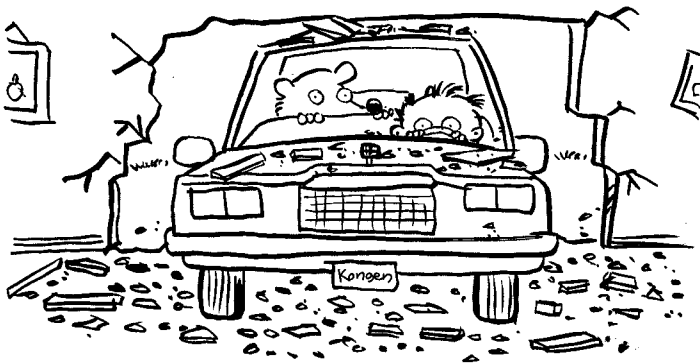
Indledning.

Forklaring følger

Det er sværere at køre en isbjørn ind i en stue, end man skulle tro. Det kræver et vindue stort nok til, at en bil kan køre igennem det. Så skal man bruge en bil, som er stor nok til, at der kan være en isbjørn i den. Og en isbjørn, der er stor nok til ikke absolut at skulle påpege ens fejl hele tiden. Som f.eks. at man er kørt ind i det forkerte hus. Hvilket ikke er helt godt. Hverken for bilen eller for stuen.

Men jeg må hellere bakke lidt tilbage.
(I historien. Ikke i bilen).

KAPITEL

1

Bla, bla, bla, bla, bla

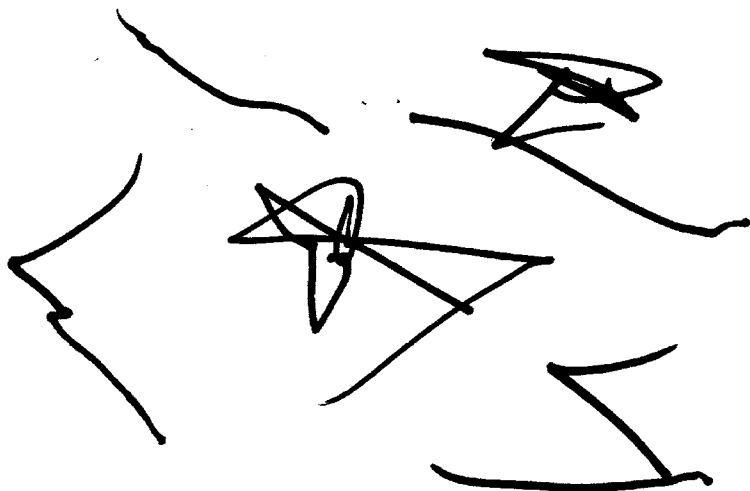
Okay, du får lige den kedelige info først. Jeg hedder Taber. Timmy Taber. Sådan her ser jeg ud:

Min familie kommer fra Frankrig. Navnet kommer af det franske ord "tabor". Det betyder trommeslager – altså ham, der altid går foran *alle* andre og slår takten. Så du kan lige så godt

droppe taber-vitserne med det samme. Jeg er alt andet end en taber. Jeg er grundlægger af og bestyrelsesformand og direktør for detektivbureauet *Taber A/S*. *Taber A/S* er det bedste detektivbureau i byen, hvis ikke i landet. Muligvis i hele den vestlige verden.

Bogen, du sidder med, indeholder en række optegnelser om min liv som detektiv. Alle facts er tjekket og dobbelttjekket. Alle illustrationerne er udført af mig selv. Jeg prøvede at få min makker til at lave dem, men det blev ikke godt. Det her er f.eks. hans tegning af mig:

Jeg har besluttet mig for at udgive min historie, så alle, der vil være detektiv, kan drage nytte af min uvurderlige viden. Bare læs anmeldelserne:

**"Uvurderlig læsning
for alle, der vil
være detektiver!"**

— Anonym

Min succes er dog ikke kommet af sig selv. Der har været forhindringer. F.eks.:

1. Min mor
2. Min skole
3. Min idiot af en bedstevæn
4. Min isbjørn.

Du spørger sikkert, som alle andre, når de hører om disse forhindringer: Hvorfor er din bedstevæn en idiot? Det kommer jeg til. Nå ja, jeg skal også lige sige noget om min 800 kilo tunge isbjørn.

Han hedder Mega.

Megas arktiske hjem er ved at smelte. Så han gik ud for at lede efter mad og fandt på et tidspunkt en skål kattemad i min forhave. Han er nu 4823 km væk fra sit tidligere hjem. Ja, det er langt at gå for en portion kattemad, men vi køber også altid kun det bedste. Min kat er desværre i kattehimlen nu (eller i kattehelvedet – den var ikke altid sød), men isbjørnen har jeg stadig.

I begyndelsen var Mega ret flittig og stabil, så jeg gjorde ham til partner i mit firma. Det viste

sig, at fliden og stabiliteten var fup. Det er så-
dan noget, isbjørne gør. Jeg gider ikke tale om
det. Og jeg gider heller ikke sige noget om det
nye navn, firmaet fik, og som nu står på De gule
sider:

MEGA TABER A/S
(VI ER IKKE TABERE,
UANSET NAVNET).

Men nu bliver jeg nødt til at smutte, for Taber-
fonen ringer.

KAPITEL

2

En sød sag

Det er Gunnar, der ringer. Klassekammerat, nabo og endnu én, der ikke kan finde sit halloween-slik. Jeg har mange slik-sager. De giver ikke store avisoverskrifter, men de giver smør på brødet. Så jeg vækker min makker og springer på Tabermobilen.

Et par ord om Tabermobilen: Den hedder ikke rigtig Tabermobilen. Den hedder i virkeligheden

en *Segway*. Og den er min mors. Hun vandt den i bingo. Og hun har udstedt nogle regler og forordninger om, hvornår og hvordan jeg må låne den.

Men jeg synes, det er lidt upræcist. Så jeg bruger den tit. Indtil videre har hun ikke protesteret. Måske fordi hun ikke ved det.

Det bringer mig til et af de vigtigste principper for *Mega Taber A/S*, som jeg har skrevet med blæk på sålen under min venstre sko.

Mit eneste problem med Tabermobilen er farten. Hvis jeg kører et sted hen, og Mega går, så kommer han først. Det ville ikke være så slemt, hvis det ikke var, fordi han også havde tid til en lur på vejen.

Tøf tøf tøf

Så det var ikke nogen overraskelse for mig, at Mega allerede var fremme, da jeg ankom til Gunnars hus. Mega var i gang med det, han altid gør, når han er nået frem til en klient før mig. Men før jeg afslører, hvad det er, så vil jeg lige slå noget vigtigt fast: Førstehandsindtrykket er altafgørende i detektivverdenen. Det skal stå klart for klienten ved første øjekast, at detektiven er (a) professionel, (b), stilfuld og (c) diskret.

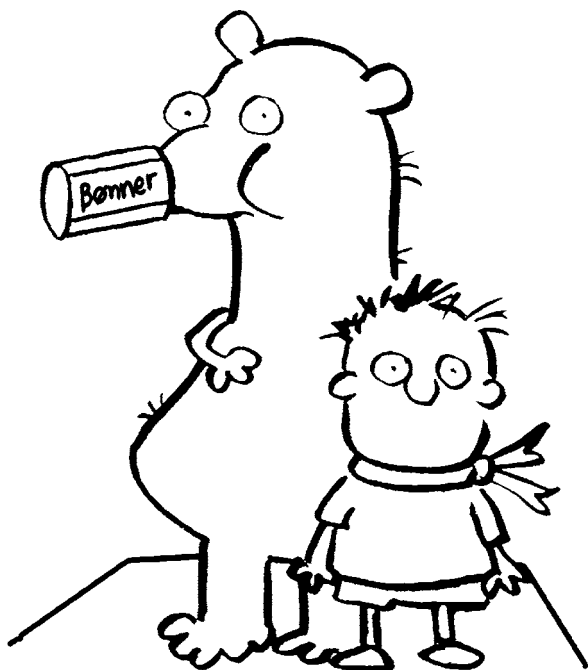
Dette bliver undermineret, hvis klientens første indtryk af detektiven er det her:

GUF SMASK GUMLE

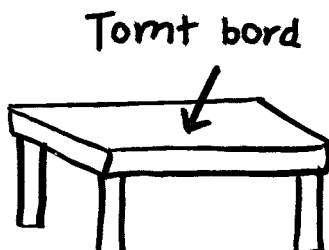
Jeg har informeret Mega om det uheldige i at spise klienternes affald så mange gange, at jeg nu bliver nødt til at tro, at han med vilje saboterer bureauets arbejde. Heldigvis er Mega

færdig med at æde alt, hvad der kan ædes fra skraldespanden, og i stand til at stille sig foran døren sammen med mig.

Gunnar åbner døren og eskorterer os hen til gerningsstedet. Han peger på et tomt bord ved siden af sengen. "Mit plastik-græskarhoved med slik i stod lige her," siger han. "Men nu er det væk."

Jeg kigger på bordet. Jeg udleder af den tomme bordplade, at slikket er væk.

Gunnar remser op, hvad han mangler: ”To Mars, en Twix, syv vingummiruller, fem Snickers, 11 P-tærter, seks guldbarrer, en pose saltbomber og otte karameller.”

Gunnar ser op på mig. ”Skriver du det ned?”
”Selvfølgelig.”

”Lad os få nogle ting på det rene først,” siger jeg, ”som f.eks. betalingen. Jeg tager imod kon-tanter, checks og kreditkort.” Jeg tager egentlig ikke imod kreditkort, men det lyder mere pro-fessionelt.

”Hvad koster det?” spørger klienten.

”50 om dagen plus omkostninger.”

”Omkostninger?” siger Gunnar.

”Kyllingenuggets til ham den store,” siger jeg og peger på Mega, som udstøder et brøl. Det virker imponerende, lige indtil han falder bagover og kvaser Gunnars skrivebord.

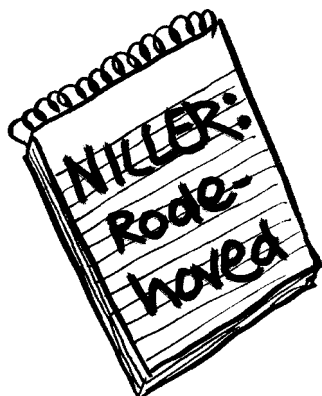
Jeg noterer, at det skal trækkes fra hans nuggets. Jeg siger til Gunnar, at jeg regner med, at efterforskningen vil tage seks uger. Mange vidneafhøringer. Måske et par flyrejser.

”Jeg finder selv ud,” siger jeg.

Da jeg går ned ad gangen, kommer jeg forbi Gunnars bror Nillers værelse. Niller sidder på sengen med slikpapir spredt omkring sig. Han har chokolade i hele hovedet, og der ligger et tomt plastik-græskarhoved på gulvet.

Man skal altid være på udkig efter spor, så jeg tager et vigtigt notat.

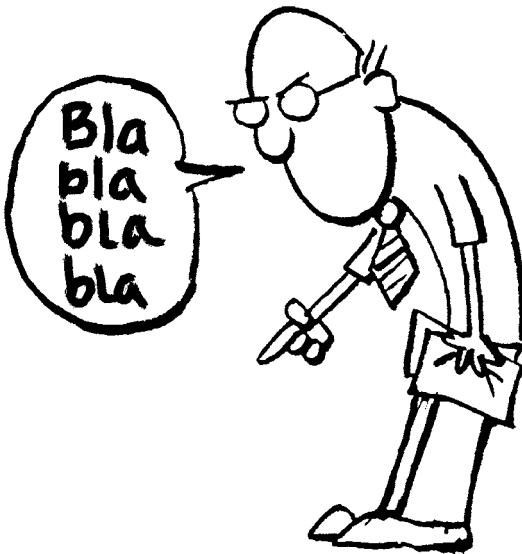

KAPITEL

3

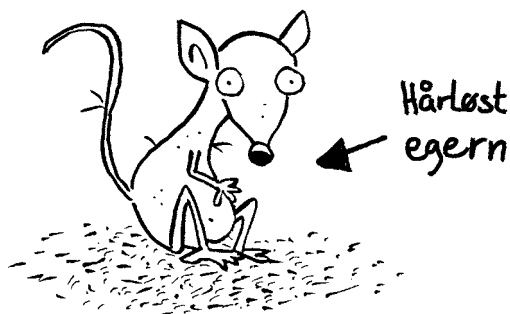
Krig i klassevoerelset

Jeg ville kunne opklare Gunnar-sagen på et øjeblik, hvis jeg bare kunne få to minutters fred. Men det kan jeg ikke. På grund af ham her.

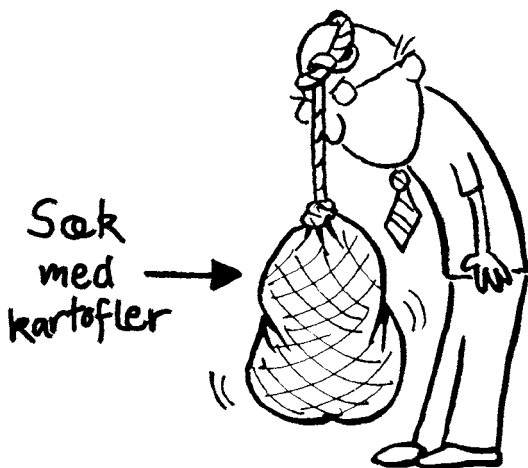

Det er Gamle Svendsen. Han er min lærer.

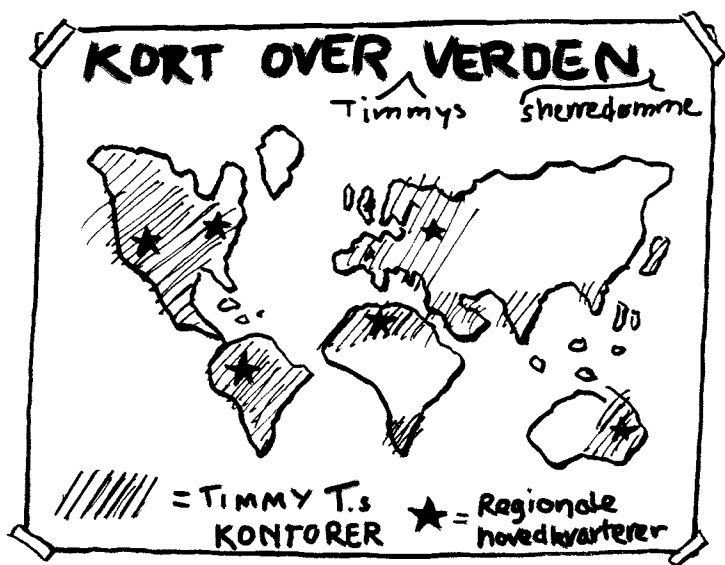
Og han står oppe ved sin elskede tavle seks timer hver dag for at fortælle mig ting, som ville kunne få et egernt til at tabe hårene af kedsomhed.

Gamle Svendsen er 187 år gammel. Han lugter. Og han står altid foroverbøjet, som om han havde bundet en sæk kartofler om skallen.

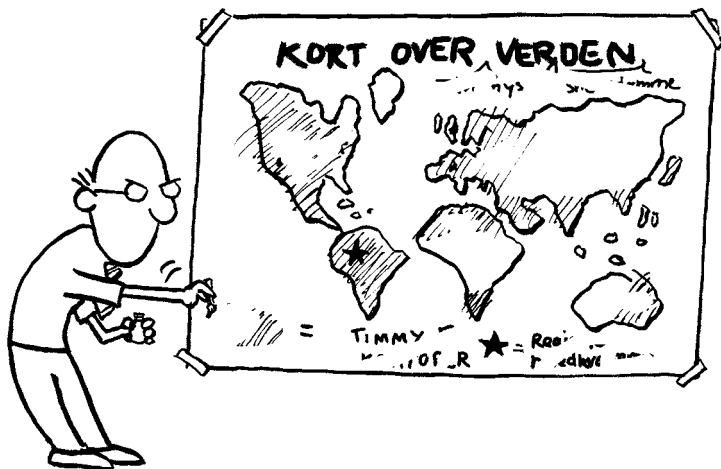

Det ville være helt fint, hvis jeg skulle lave pommes frites. Men det skal jeg ikke. Jeg forsøger at opbygge et verdensomspændende detektiv-firma. Og der er absolut intet i klasseværelset, der tilgodeser det projekt. Bortset måske fra verdenskortet. Her har jeg afmærket de steder, hvor *Mega Taber A/S* skal have oprettet kontorer inden for de næste fem år.

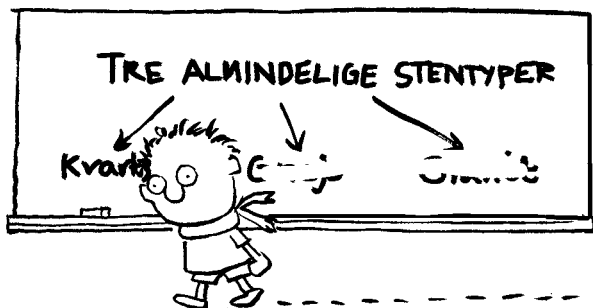

En god lærer ville belønne sådan et initiativ. Men ikke Gamle Svendsen. Næ, han siger:

”Hvad har kaptajn Taberhoved nu lavet?” og sletter det, jeg har skrevet, med rettelak.

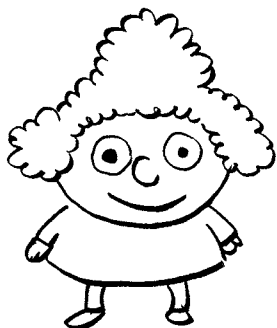
Så visker jeg det, han har skrevet, ud med mit ansigt.

Jeg mener, at det må gå lige op. Men sådan ser han ikke på det. Så han sætter mig sammen

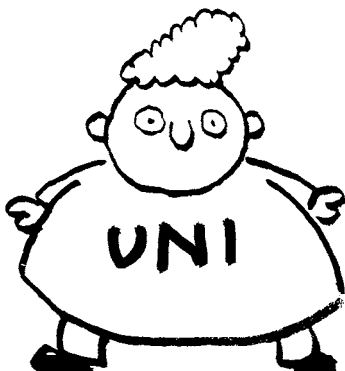
med tre af de ”kvikke” elever og håber, at jeg kan lære noget af dem. Det er selvfølgelig *dem*, der håber, at de kan lære noget af *mig*.

Den ene af dem er Tilde Poulsen. Hun er totalt irriterende. Hun smiler for meget. Og hun lugter af klementiner.

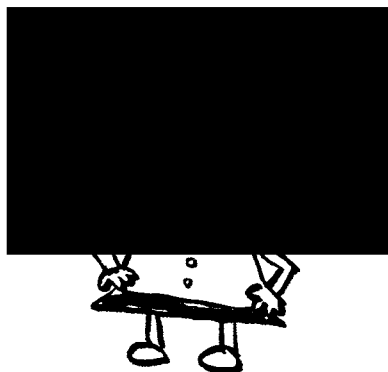

Tilde
Poulsen
(også kaldet
Tilde P. eller
Klementine)

Den kegleformede fyr hedder Rudi Ramsløg. Vi har masser af tid, så ham kan vi tale om senere.

Og hende, som ikke har noget ansigt, fordi jeg har bortcensureret det, er en, vi aldrig, aldrig, aldrig nogen sinde skal tale om. Overhovedet.

Godt. Men så lad os tage kegledrengen.